

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Frederiksdal

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Frederiksdal", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII*, 1905-, s. 459. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-berg07tom-shoot-workid59062/facsimile.pdf>
(tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII

FREDERIKSDAL.

Jeg kender en Plet af mit Fædrelands Jord,
et lysende Punkt for min unge Erindring,
hvor Granen drømmer og Bøgen gror
og skaffer mod Heden en kvægende Lindring,
hvor Aaen snor sig med brune Rør
bag Ellebuskenes fugtige Kroner,
mens Peder Oxes tungsindige Frør
fra Dybet sukker i klagende Toner —
et Sted, der snart indhyller sig tyst
i tætte Taager og skjulende Skyer,
snart atter højner sig klart og lyst
med blanke Søer med græsklædt Kyst
og længselsvækkende Vuer.

Hvor lidt har jeg ikke ved Morgenens Gry,
naar Solen steg op over Fursøens Flade
og kastede hen over Skoven paa ny
et straalende Væld blandt blinkende Blade —
hvor lidt har jeg drømmende da ej forfulgt
en vigende Sky i dens Farveforandring,
en enkelt Libelle, der ilagrede dulgt
af Sivet af Sted paa sin flygtige Vandring?
Hvor lidt har jeg ikke i Aftenens Glans,
naar Solen sank ned bag den rødmende Vove,
ved Søbredden lyttet til Bølgernes Dans,
som, rullende ind mod Borgmurens Krans,
fortalte Sagnet om Tove?

Thi her, hvor Bølgen og Tidernes Væld
har jævnet de mægtige Mure med Grunden,
her red Kong Volmer saa sent i Kvæld
at bede den Hind, han skjulte i Lunden.

Som Bølgen var hun, som Tiderne han,
nu muldnes begge som Borgmurens Tinde,
saa Bonden, der pløjer det genvundne Land,
i Sagnet kun ejer et ubestemt Minde:
Hvorlunde han bar hendes Lig under Ø
i Kisten, smykket med Guld og Rubiner,
hvorlunde hans flammende Hunde gø,
naar selv han jager fra Gurre Sø
til Hjortholms sjunkne Ruiner.

Kong Volmer! Jeg fatter din Smerte; thi den
har dulgt sig i Skovenes dæmrende Dybder,
den klinger i Fursøens Brusen igen,
som var det en Messe fra Dømkirkens Krypter.
Jeg fatter din Længsel, den gaar som et Suk
i Aftenskumringen tidt gennem Lunden,
dit Vemod falder som kvægende Dugg
paa Blomst og paa Blad, naar Solen er svunden;
men vild, som din Hærnes frysende Magt,
da hun blev lagt i de sydende Vand,
gaar Høststormens Sus gennem Skovenes Pragt,
og Bonden sig korsar, naar Volmers Jagt
ved Midnat gaar over Lande.

Ja underligt svært og med vekslende Spil
har Minderne spundet sig hen over Egnen,
snart lindrer de lyse som Vaarsolens Ild,
snart falder de tunge som Efteraarsregnen.
Men Dalen figer dog Volmers Hu,
som, hvor ustadigt det end maatte vanke,
dog aldrig slap i et eneste Nu
af Sinde sin dybe, sin lønlige Tanke;
thi som han samlede Land og Øer
til Helhed igen af de søndrede Dele,
har denne samlet af Skov og Søer,
af Solglimtets Guld og Taagernes Slør
et Billed paa Danemarks Hele.